

EXPUNERE DE MOTIVE

Tot mai multe acte normative emise de Parlamentul României sau de Guvern, prin intermediul ordonanțelor, sunt implementate deficitar sau împotriva spiritului care a ghidat legiuitorul, deoarece autoritățile chemate să le implementeze emit tot felul de acte normative subsecvente, cu caracter non-normativ, la nivel de ordin sau circulare interne.

Din păcate, Codul fiscal al României este exemplul cel mai evident, deoarece prevederi explicite ale legii sunt interpretate și reinterpretate prin acte subsecvente emise de autoritățile de execuție. Cel mai contraproductiv aspect este cel legat de lipsa de consultare publică pe care îl presupune un asemenea demers, precum și la transparența minimă sau inexistentă a ordinelor, circularelor sau al altor acte normative subsecvente.

Astfel, în forma sa actuală, prevederile din Codul fiscal care reglementează înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA abilitază ANAF să completeze procedurile și criteriile de evaluare a riscului fiscal prin ordin al Președintelui ANAF, ceea ce, în opinia noastră, exprimă tocmai starea de fapt de mai sus.

În acest sens, prezenta inițiativă legislativă propune înlocuirea reglementării unor chestiunii atât de importante. Astfel, propunem renunțarea la reglementarea criteriilor pentru evaluarea riscului fiscal prin ordin al Președintelui ANAF și propunem ca acestea să se stabilească prin norme metodologice ale Codului fiscal, care se aprobă prin Hotărâre de Guvern. Considerăm că printr-o astfel de reglementare, va crește transparența de acțiune a autorităților executive, iar contribuabilul, persoană înregistrată în scopuri de TVA va avea acces la informațiile privind criteriile de evaluare a riscului fiscal.

Referitor la abrogarea lit. c) a art 270 alin.(4) din Codul fiscal, Directiva 2006/112/CEE prevede la art 18 lit. b) ca opțiune pentru statele membre că acestea pot asimila unei livrări efectuate cu plată utilizarea bunurilor de către o persoană impozabilă într-un domeniu de activitate neimpozabil, atunci când TVA a fost dedusă total sau parțial la achiziția lor. Această prevedere a fost transpusă în legislația națională la art . 270 alin.(4) lit.c), dar, creează probleme deoarece livrarea către sine presupune o autofaktură în care se va înscrie ca bază impozabilă costul de achiziție ori costul determinat la momentul livrării. Dacă de exemplu o societate produce faianță, pentru care a cumpărat materii prime de 5000 lei pentru care a dedus TVA de 20% la achiziție în sumă de 1000 lei, și trece la regimul de mică întreprindere, ar avea obligația să colecteze

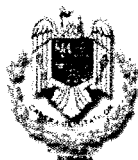

TVA pentru stocul de faianță la prețul de cost, care presupune pe lângă materia primă și alte costuri (salarii, amortizarea activelor fixe utilizate, alte cheltuieli direct imputabile în costul de producție, de ex. 1200 lei). Astfel societatea în cauză ar trebui să colecteze TVA pentru costul total al acestui stoc, respectiv pentru suma de $5000 + 1200 = 6200$ lei $\times 19\% = 1.178$ lei, prin trecerea la regimul de mică întreprindere (în baza actualului art. 270 (4) lit. c).

Întrucât prevederea din directivă este opțională, și având în vedere că în acest caz sistemul ajustărilor de TVA prevăzute de art. 304 din Codul fiscal ar asigura un tratament fiscal mai corect, se propune abrogarea lit.c) a alin.(4) a art.270. Prin mecanismul ajustărilor de TVA prevăzute de art 304, societatea în cauză ar trebui să facă o ajustare a taxei deduse pentru materiile prime achiziționate la trecerea de la regimul de taxare la regimul de mica întreprindere, respectiv 1000 lei.

În plus, dacă presupunem că societatea în cauză nu va utiliza stocul de produse în perioada de scutire și se va înregistra iar în scopuri de TVA, ar trebui conform art 304 să facă o ajustare pozitivă a taxei deduse, deci ar putea ajusta doar 1000 lei, în timp ce la trecerea la regimul de scutire a colectat pentru același stoc 1178 lei.

Modificarea art. 270 este necesară ca urmare a deciziei CJUE în cauza C-36/16 Posnania Investment în care Curtea de Justiție Uniunii Europene a decis că transferul dreptului de proprietate a bunurilor de către o persoană impozabilă în scopuri de TVA, în beneficiul statului sau al altei colectivități teritoriale a statului, care are loc în scopul plății unei obligații fiscale restante, nu constituie o livrare de bunuri efectuată cu titlul oneros și nu este supusă TVA. Transpunerea acestei prevederi va conduce la neaplicarea TVA în orice situație în care un contribuabil va da în plată bunurile către autoritatea fiscală sau către o altă instituție publică, în scopul stingerii obligațiilor fiscale restante. În cazul bunurilor de capital, deoarece operațiunea nu va fi în sfera de aplicare a TVA, este posibil ca persoanele impozabile să fie obligate să facă ajustări ale taxei deduse pentru aceste bunuri la achiziția lor. Dar, statele membre au obligația, în temeiul principiului cooperării loiale consacrat de art. 4 alin.(3) din Tratatul Uniunii Europene, să ia măsurile necesare pentru a se asigura îndeplinirea obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii. În acest sens, statele membre trebuie să abroge prevederea națională incompatibilă cu dreptul UE. Dat fiind aplicabilitatea erga omnes a jurisprudenței CJUE, transpunerea

unei decizii care corectează o prevedere națională care contravine interpretării date de CJUE devine obligatorie.

Având în vedere argumentele prezentate mai sus, înaintăm Parlamentului României, spre dezbatere și adoptare, prezenta propunere legislativă.

INIȚIATORI

Nr. Crt.	Nume și prenume	Semnătura
1.	Bogdan HUȚUCĂ – Deputat PNL	
2.	Raluca TURCAN – Deputat PNL	
3.	Eleonora-Carmen HĂRĂU – Senator PNL	
4.	Heius Lucian PML	
5.	Pavel Popescu PNL	
6.	VILCEANU DAN PNL	
7.	ROBERT SIGHIARTĂU	
8.	Ioan Boloru	
9.	Păuca Claudiu	
10.	MARA CALISTA	
11.	BICA DANUT	
12.	'apuseu Virgil	
13.	Todor Angelica	
14.	IONITA ANTONETA	
15.	Glilea Gaerila	
16.	GIUGEA NICOLAE	
17.	ROMAN FLOREN	
18.		